Nr. 38
23 september 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Het spoor naar de rotsen

Alec Milton sneed een stuk van het taaie, gedroogde vlees af en terwijl hij het moeizaam naar binnen werkte, zat Kim Dennis over een kaart gebogen, waarvan hij de lijnen met zijn vinger volgde.

Achter hen, tussen het dorre, stekelige struikgewas, klonken de knorrende geluiden van een wombat, die bezig was een gat te graven, en uit een hoge boom kwamen de schelle kreten van een chough, een grote zwarte vogel, die zijn gemopper van tijd tot tijd onderbrak om naar een insekt te happen.

,,Zuinig met water, Alec,'' waarschuwde Kim, toen hij Milton de leren zak naar zijn mond zag brengen. ,,Het zal ons moeite genoeg kosten om aan vers water te komen op de plaats waar we nu heen gaan.''

Milton borg de rest van het vlees weg en bond de waterzak zorgvuldig dicht.

,,Hoe rijden we nu?'' vroeg hij.

Kim spreidde de kaart op de grond uit.

,,Kijk,'' zei hij, ,,we zitten precies aan de grens van de Nullarborvlakte. Van nu af aan moeten we op het noorden aanhouden. Ik schat dat we nog een tweehonderdvijftig kilometer voor de boeg hebben eer we kans maken om iets te vinden. Veel minder zal het wel niet wezen, denk ik.''

,,Een kleine moeite!'' zei Milton. ,,En dat allemaal voor een paar onnozele rotskangoeroes. Ik zou voor de aardigheid weleens willen uitrekenen hoeveel die lieverdjes per stuk gaan kosten.''

,,Mij een zorg,'' zei Kim. ,,Die lui in Londen betalen wel.''

Milton schudde het hoofd. ,,Dat iemand daar zoveel geld voor overheeft. . . Enfin, als wij de centen maar krijgen.''

,,Daar gaat het maar om,'' beaamde Kim. ,,Zullen we opstappen?''

Ze stegen op en terwijl ze elk een van de pakpaarden aan een lange teugel met zich meevoerden, trokken ze door het hoge, stoffige gras naar het noorden.

Geleidelijk verloor de zon iets van haar felheid, maar de grond was zo verzadigd van de onafgebroken hitte, dat de temperatuur zelfs laat in de middag niet daalde.

,,Dit is een ellendig land, Kim,'' zei Milton, nadat ze een uur of wat gereden hadden. ,,Wat mij betreft worden we de volgende keer op pinguïns uitgestuurd.''

,,Stil eens,'' zei Dennis, ,,ik dacht dat ik iets hoorde.''

,,Niks bijzonders,'' antwoordde Milton. ,,Een dingo.''

,,Nee, ik hoorde nog iets anders,'' hield Kim vol. ,,Stil even.''

Ze hielden hun paarden in en luisterden scherp. Uit de verte kwam het woedende geblaf van een paar dingo's en daarbovenuit klonken kreten, die alleen maar afkomstig konden zijn van iemand, die zich in grote nood bevond.

,,Vlug!'' zei Kim. ,,Die kant op.''

Het blaffen en de kreten werden duidelijker en toen ze om een groep gombomen heen reden, zagen ze een tafereel dat hen met ontzetting vervulde.

Twee reusachtige dingo's vielen met wijdgeopende kaken op een oude man aan, die op zijn knieën zat en zich met zijn blote handen wanhopig tegen de wilde honden verdedigde.

Tevergeefs probeerden de dieren hem omver te werpen, maar het zag ernaar uit dat de man niet veel langer in staat zou zijn zijn woeste aanvallers van zich af te houden.

Zonder aarzelen rukte Kim zijn geweer van de schouder en knalde de grootste van de dingo's neer.

De andere draaide zich om en probeerde te ontdekken waar die plotselinge aanval vandaan kwam, maar eer hij Kim gewaarwerd, maakte een tweede schot ook hem onschadelijk.

De oude man was uitgeput achterovergezonken en toen Kim en Alec bij hem kwamen, betastte hij met een van pijn vertrokken gezicht zijn rechterarm, die een paar diepe beten vertoonde.

,,Goeie genade,'' zei Kim, ,,we hadden geen minuut later moeten komen, geloof ik. Waar zijn de anderen?''

,,Er zijn geen anderen,'' antwoordde de oude fluisterend. ,,Ik ben alleen.''

,,Alleen?'' herhaalde Kim. ,,Maar dat kan toch niet, in een oord als dit? En je paard en je wapens, waar zijn die dan?''

,,Weg,'' was het antwoord. ,,Alles is weg. Hawkins heeft zelfs de laatste druppel water meegenomen. Als hij me vermoord

Vervolg op blz. 26

Ook jij kunt zo'n prachtig instrumentarium bezitten!

Zelfs als je nog niets weet van radio en elektronika, zul je spoedig je vrienden en kennissen een radio kunnen laten horen die je HELEMAAL ALLEEN hebt gebouwd, in je eigen laboratorium.

Het is hiervoor voldoende de kursussen van EURELEC te volgen. Je zult merken dat het ook voor jou gemakkelijk en boeiend is.

JE LEERT ALLES vanaf de eerste beginselen en je ontvangt in de loop van de kursus alle onderdelen (meer dan 600 !) die je nodig hebt om een echte specialist in de radio en elektronika te worden.

Weldra zul je er meer van weten dan veel grote mensen, en kun je elk willekeurig radiotoestel bouwen of repareren.

Dit zijn dan je eerste schreden in die vreemde en opwindende wereld van de Elektronika, en wie weet... kies je later één van de vele beroepen die met de Elektronika verband houden.

Vraag onze brochure EURELEC of nog beter... breng ons een bezoek met je ouders : wij verstrekken gaarne alle gewenste inlichtingen en bijzonderheden.

BON VOOR DE BROCHURE « **EURELEC** » MIJ TOE TE ZENDEN ZONDER ENIGE VERPLICHTING MIJNERZIJDS.

NAAM : ....

ADRES (volledig) : ....

....

S.J.1

HIERBIJ 2 BRIEFPOSTZEGELS VOOR VERZENDINGSKOSTEN

Deze bon inzenden aan Afdeling 201

EURELEC

HOOGSTRAAT, 111, ROTTERDAM 1

voor België :
11, Tweekerkenstraat, BRUSSEL 4

voor Frankrijk :
31, rue d'Astorg, PARIS 8e

Mijn vader is geen struikrover

VLUG RENDE AMY NAAR DE SCHUUR.

ZE HAD IETS BEDACHT OM DE KIST, DIE VOOR HAAR VADER ZO BELANGRIJK WAS, VEILIG TE BEWAREN.

HET TWEETAL BLEEF DE HELE DAG IJVERIG GRAVEN, MAAR VOND DE KIST NIET.

DE BOODSCHAP VOOR DE KONING

In ons volgend nummer vinden jullie het begin van een heel nieuw stripverhaal. Het heet

DWARS DOOR DE WOESTIJN

en het zal jullie van begin tot einde in spanning houden.

14

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Hij wil het kasteel huren, maar heeft nog één wens: er moest eigenlijk een spook in huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid, dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. Onderweg maken ze kennis met ene juffrouw Potts. Op het eiland ontmoeten ze de ouders van Paul. De volgende dag worden ze door een man, Clarence Brown, die ze op hun reis al meer gezien hebben, gewaarschuwd voor juffrouw Potts; hij beschuldigt haar van smokkelarij. In het pension van juffrouw Potts vinden de kinderen een geheimzinnig briefje. Even later waarschuwt juffrouw Potts hen voor Brown. Met zijn vieren gaan ze aan een oude vrouw vragen of zij iets weet over een schat, die vroeger op het eiland begraven zou zijn. Deze ontkent dit en beweert ook de naam „Gouden Liefde", die op het briefje stond, niet thuis te kunnen brengen. Daags na Kerstmis maken ze een tochtje in een watervliegtuig, dat de post op het eiland gebracht heeft.*

Jane stond op en sloeg met haar zonnehoed naar zijn gezicht. Ze was zo opgewonden, dat ze niet wist wat ze deed.

„Stommeling!" riep ze. „Kijk dan! Vlak bij die vis! Het piratenschip! Geef mij je verrekijker eens!"

Jim bracht als een veldheer de verrekijker naar zijn ogen en richtte hem op de dolfijn. Er was inderdaad iets te zien onder water. Iets groots. Het zou een koraalrif kunnen zijn, maar het had meer de vorm van... van een schip. Ja! Het moest een schip zijn! Een schip, dat op zijn kant lag...

„Juffrouw Potts heeft het dus niet uit haar duim gezogen," zei Jane triomfantelijk. „Er ligt wel degelijk een wrak!"

„Dat zegt nog niet..." begon Gappy, maar ze maakte de zin niet af. Als Jane met alle geweld in juffrouw Potts' on-

schuld wilde geloven, was dat haar zaak. Paul liep op Gappy af en wierp een blik over haar schouder, maar hij moest zich onmiddellijk stevig vastgrijpen om niet te vallen, want het vliegtuigje maakte een scherpe bocht en begon driftig heen en weer te schudden.

„We gaan terug!" riep Ernest uit de cockpit.

Het vliegtuig begon te dalen in de richting van het strand en de kinderen rekten hun halzen om het wrak zo lang mogelijk te kunnen zien. Ze maakten een kalme landing op het water en zaten nog geen minuut later in het rubberbootje, dat hen naar het strand bracht.

Ze zwaaiden naar Ernest en zijn vriend en bedankten hen met duidelijke gebaren. Even later was het vliegtuig al opgestegen en verdween het in de blauwe lucht.

„We gaan er meteen op af," zei Paul. „Ik zal vragen of we de boot van vader mogen lenen en dan roeien we tot aan het koraal."

Natuurlijk was iedereen onmiddellijk voor het plan te vinden en ze begaven zich in optocht naar Pauls huis.

Meneer Brooker zat de krant te lezen en zwaaide afwezig toen de kinderen hem begroetten.

„Een fijn tochtje gehad?" vroeg hij glimlachend. „Ik heb jullie zien wuiven!"

„Ja, dat kan," zei Paul, zonder erbij te vertellen dat ze in werkelijkheid naar het wrak onder water hadden gewezen. „Zouden we vandaag de roeiboot mogen gebruiken? We kunnen allemaal zwemmen en we zullen heel voorzichtig zijn."

„Ik vind het best," antwoordde meneer Brooker vriendelijk. „Maar ik wil niet hebben, dat jullie er te ver de zee mee opgaan. Blijf in de buurt van de baai, hè. Verderop zijn er nog weleens stroomversnellingen."

„We blijven in de baai," zei Jane. „We gaan niet verder dan het koraal, want we willen. . ."

„De vissen en de onderwaterplanten daar eens bekijken," zei Jim vlug voordat Jane de kans kreeg zich te verspreken. Maar Jane was er niet in het minst door uit het veld geslagen.

„Ik heb vanmorgen een enorme dolfijn gezien," vertelde ze Pauls vader. „Het leek wel een klein soort walvis."

„O ja?" Meneer Brooker was een en al belangstelling. „Die zie je niet zo vaak. Tussen twee haakjes. . . we gebruiken vandaag de lunch bij de familie Tumbrill. Ze hebben jullie ook uitgenodigd, maar jullie mogen wat mij betreft ook gerust hier blijven en met elkaar picknicken, als je dat leuker vindt."

„Als dat mag. . .?" zei Gappy hoopvol. Een hele vrije dag was nu precies wat ze nodig hadden.

„Natuurlijk mag dat. Ik denk dat meneer Tumbrill graag wat over politiek praat en daar zullen jullie toch niet zo bar veel belangstelling voor hebben. Ik zal moeder even op de hoogte brengen. Maar ik kan er toch voor honderd procent van op aan, dat jullie voorzichtig zijn, hè?"

Vier hoofden knikten en vier stemmen beloofden, dat ze echt helemaal geen risico zouden nemen.

Binnen een paar minuten waren de zwempakken te voorschijn gehaald en Paul kwam met vier onderwaterbrillen aandragen. Even later vertrokken ze, nagewuifd door meneer en mevrouw Brooker en verdrietig nagestaard door Reus, die natuurlijk dolgraag meegegaan zou zijn. Maar de kinderen waren bang dat hij niet stil zou zitten in de boot en daarom lieten ze hem liever thuis.

„Ik ben benieuwd wat we zullen ontdekken," zei Jim dromerig, toen ze in het lichte bootje over de golven schoven. Hij boog zich over de rand om naar een voorbijtrekkende school vissen te kijken. „Misschien wel gouden munten en sieraden en zo. Wat zal juffrouw Potts opkijken! Tjonge, dát is een knaap van een vis, zeg!"

„Stilzitten!" riep Paul, toen de boot gevaarlijk begon te schommelen.

Gappy schudde haar hoofd. „Kun jij ooit vijf minuten achter elkaar stilzitten, Jim?" vroeg ze.

Maar Jim hoorde het niet eens. „Zeg," zei hij geheimzinnig, „hebben jullie eigenlijk gezien dat onze vriend Ernest ook post bij zich had voor juffrouw Potts en

„Ik ben om de rots heen gezwommen. Er ligt een langwerpig ding, dat waarschijnlijk wel de mast zal zijn."

meneer Brown? Meneer Brown scheen niet bepaald blij te zijn met het nieuws dat hij in zijn brief las, want hij trok een gezicht als een oorwurm."

De boot gleed langs een langwerpig rotsuitsteeksel en Paul liet de riemen rusten. „Ziezo, we zijn er," zei hij. „Jim, als jij er nu even uitgaat en iets zoekt, waaraan we de boot kunnen vastleggen."

Jim stapte over op het rotsplateau en vond al gauw een scherpe punt, waar ze het touw omheen konden slaan. Hij legde een paar stevige knopen in het uiteinde en hielp toen de meisjes aan land. Ze hadden hun zwempakken al aan onder hun kleren en ze konden dus meteen met het duiken beginnen. Jim was de eerste die zijn onderwaterbril opzette en zich in de kalme zee liet glijden.

Het water was bijna lauw en heel helder. Om de beurt doken ze van de rots af om de grillige schaduw die op de bodem lag, nader te onderzoeken; maar ze kregen bijna geen kans er dichtbij te komen, omdat ze steeds weer naar boven moesten komen om lucht te happen.

„Bbbbbllll!!!" stootte Jim uit toen hij na een extra-lange duik boven water kwam. „Ik zou niet graag duiker van beroep zijn, want het valt niet mee, hoor. Maar er ligt inderdaad iets op de bodem. Het ziet er alleen een beetje vreemd uit. Het zou een schip kunnen zijn, dat op zijn kant ligt. Ik vind het alleen zo gek. . ."

„Mond dicht!" onderbrak Gappy hem. „Bewaar je adem voor onder water. Met praten schieten we niets op."

Jim wierp haar een verontwaardigde blik toe, maar ze was al onder water verdwenen; het beste dat hij kon doen, was er ook weer in te duiken. Voor de veiligheid bleven ze met twee aan twee bij elkaar zwemmen — Gappy met Jane en Paul met Jim.

Jane en Paul kwamen het eerst boven en toen ze even later op het rotsplateau zaten uit te puffen, zei Paul: „Ik ben vrij diep geweest, maar ik kon het nog niet goed zien. Ik ga nu meer naar rechts en dan probeer ik achter dat rotsuitsteeksel te komen. Weet je wat ik bedoel?"

Jane knikte. „Ja. Ik zwem achter je aan. O, daar is Gappy ook. Kon je wat zien?"

„Niets bijzonders," antwoordde Gappy hijgend. „Er zwemmen zo ontzettend veel visjes voor je ogen, dat het zicht je bijna helemaal ontnomen wordt."

Jims hoofd schoot als een vuurrode bal boven water, maar zoals gewoonlijk had hij niet in het minst gebrek aan adem. „Ik ben om de rots heen gezwommen," vertelde hij. „Er ligt een langwerpig ding, dat waarschijnlijk wel de mast zal zijn. Maar er is iets dat ik niet begrijp. Als dat schip daar honderden jaren gelegen heeft, zou je toch verwachten dat het helemaal bedekt is met zeewier en schelpen; maar de mast ziet er nog heel gaaf uit. Zou het. . ?"

De anderen fronsten hun wenkbrauwen en Gappy zei langzaam: „Je bedoelt: zou het misschien de verkeerde boot zijn? Daar heb ik ook al over gepiekerd. Maar de enige manier om erachter te komen is op onderzoek uitgaan." Ze keek het kringetje rond. „Zullen we nog eens?"

„Als je het mij vraagt zou ik best eerst iets willen eten," zei Paul. „Ik verdraag teleurstellingen altijd beter op een gevulde maag."

Gappy sloeg een hand voor haar mond. „O, jongens!" riep ze uit. „Ik heb helemaal vergeten de broodjes in te pakken. We zijn zo hals-over-kop weggegaan, dat ik er gewoon geen seconde meer aan gedacht heb."

„Dat is helemaal niet zo'n ramp," zei Jane. „Ik ga wel even terug. Jullie kunnen mij hier wel missen, want zo'n geweldig zwemster ben ik toch niet."

Ze liet zich in het water glijden, zwom een paar slagen en keerde toen om.

„Wat is er?" vroeg Gappy.

„Ik dacht dat ik iemand op het strand zag. Daar bij die palmbomen." Jane wees naar het stukje strand achter de baai bij het huis van de Brookers.

„Zal wel een visser zijn," stelde Paul haar gerust. „Maar waarom neem je de boot niet? Zou je ermee overweg kunnen?"

„Natuurlijk," antwoordde Jane, hoewel ze er helemaal niet zo zeker van was. Terwijl de anderen de boot aan de ene kant vasthielden, klom ze er aan de andere kant in, pakte de riemen en roeide zigzaggend als een dronken man naar de kust.

„Nou, zo kunnen we haar in ieder geval in het oog houden," zei Gappy opgewekt. „Ik ga nog eens naar de bodem. Jim, jij blijft hier op wacht. Ga je mee, Paul?"

Jim mocht op het droge de baas zijn — in en op het water deelde Gappy de lakens uit en voor Jim zat er niets anders op dan zich op de rots te hijsen en „de wacht te betrekken". Hij sloeg zijn handen om zijn knieën en begon diep na te denken, terwijl zijn ogen heen en weer gingen naar de snel verdwijnende schimmen onder water en naar Jane, die nu bijna het strand bereikt had.

„Punt één," zei Jim bij zichzelf. „Wie of wat is Gouden Liefde? Punt twee: waar zijn de diamanten en wie is de smokkelaar? Punt drie: wat heeft Georgina met de hele zaak te maken? Punt vier: waarom doet juffrouw Potts. . . Hee! Wat krijgen we nou?"

Hij sprong snel op, rende naar zijn stapeltje kleren en haalde zijn verrekijker te voorschijn. Hij had iemand zien bewegen op het strand, maar zelfs met behulp van de verrekijker was het onmogelijk vast te stellen wie het was. De figuur bleef in de schaduw van de bomen.

Intussen trok Jane de boot op het strand en wreef met een pijnlijk gezicht over de vuurrode plekken aan de binnenkant van haar handen. Het was een zwaarder karwei geweest dan ze verwacht had, en ze had het gevoel of ze nooit meer zou afkoelen. Een plotseling geritsel vlak bij haar deed haar verstijven van schrik; toen ze zich heel voorzichtig omdraaide en in de richting van het groepje palmbomen keek, zag ze meneer Brown staan. Meneer Brown met een dikke stok in zijn hand. . .

Jane schrok zo geweldig, dat ze in haar verwarring zei: „Meneer Gouden Liefde, wat doet u daar?"

Toen ze in de richting van het groepje palmbomen keek, zag ze meneer Brown staan.

HOOFDSTUK XI

Waar is Jane?

Gappy zette zich met een laatste krachtige slag van haar voeten af, dreef naar een rotsuitsteeksel onder water en hield zich er een ogenblik aan vast om op haar gemak rond te kunnen kijken. Het was of ze in een reusachtig aquarium hing. Links en rechts van haar dreven kleurige vissen voorbij en onder haar was een tapijt van heldergroen wier.

Paul gleed naast haar. Hij greep haar pols en wees naar de grillige massa vlak voor hen, halfverscholen onder een rotsafdak. Gappy knikte, maakte zich los en zwom met enkele slagen op het voorwerp af om het beter te kunnen bekijken. . .

Het was inderdaad een gedeelte van een schip, maar niet het soort schip dat ze verwacht hadden. Hoewel ze er maar een klein gedeelte heel vluchtig van konden zien, was het duidelijk dat het 't wrak van een modern schip moest zijn. Het had een metalen reling en de stuurhut zat vol met allerlei knoppen en handels.

Ze waren allebei nu wel aan het eind van hun adem en ze schoten snel omhoog om hun longen te vullen. Maar alsof het afgesproken werk was, doken ze op hetzelfde moment weer omlaag, zwommen onder het rotsafdakje door en kwamen aan de andere kant van het eilandje uit. Dat wil zeggen, Gappy kwam aan de andere kant boven water en ze zocht tevergeefs naar haar vriend, die nog steeds onzichtbaar was. Ze kon niet weten, dat Paul intussen onder water zijn ogen de kost gaf en een belangrijke ontdekking deed. Aan de achterkant van het rotseilandje zag hij plotseling het wrak van een tweede schip. . .

„Zeg, jullie zijn toch geen verstoppertje aan het spelen?" riep Jim verontwaardigd uit, toen hij eindelijk het hoofd van Gappy en kort daarna dat van Paul boven water uit zag komen. „Ik dacht op z'n minst, dat jullie een haai waren tegengekomen of zo iets. Laten we alsjeblieft geen tijd verliezen, want ik heb belangrijker dingen aan mijn hoofd."

„Niet zo heetgebakerd, Jim," zei Paul. „We hebben je misschien even in ongerustheid gelaten, maar het was het dubbel en dwars waard, want. . ."

„Schei toch uit!" schreeuwde Jim over zijn zenuwen heen. „Er is iets aan de hand met Jane!"

Ze dachten geen seconde meer aan hun vondsten en keken Jim ontzet aan. „Wat is er gebeurd?" vroeg Gappy angstig. „Wat bedoel je?"

„Vlak voordat Jane op het strand aankwam, zag ik iemand wegduiken onder die palmbomen daar," zei Jim. „Jane schrok er zelf ook van, dat was duidelijk te zien. Ik hield haar voortdurend in de gaten, maar ze was ineens verdwenen. Ik heb haar sindsdien niet meer gezien. Hee! Waar gaan jullie naar toe?"

„Jane zoeken!" riep Paul, terwijl hij in het water dook. Hij zwom met krachtige slagen in de richting van het strand, maar hij was binnen enkele seconden al ingehaald door Gappy, die als een vis door het water schoot.

Jim dook in de golven en vormde de achterhoede.

Ze hadden nog maar nauwelijks het strand bereikt of ze riepen Janes naam, maar er kwam geen antwoord. Hijgend bereikten ze het huis en liepen door alle kamers, maar nergens was een spoor van Jane te bekennen.

„Voetafdrukken!" zei Gappy, terwijl ze haar kamer uitkwam. Ze had snel een katoenen jurk over haar zwempak aangetrokken en wachtte trappelend van ongeduld op de twee jongens. „We moeten naar voetafdrukken zoeken!"

Paul en Jim kwamen worstelend met truien de veranda op en voegden zich bij Gappy. Ze zagen voetafdrukken genoeg in het droge zand, maar ze beseften tegelijkertijd dat die van zoveel mensen konden zijn.

„Reus!" riep Jim uit. „Natuurlijk. We kunnen Reus inschakelen als speurhond!"

Gappy rende terug naar de slaapkamer en haalde een jurk van Jane van het hangertje. Toen ze weer buiten kwam, had Paul ook al een paar schoenen van Jane opgedoken.

Ze liepen zwijgend en snel over het strand in de richting van het huis van de Tumbrills. Het waren niet bepaald opgewekte gedachten, die door hun hoofd speelden. . .

Jim had een bang voorgevoel, maar hij was wel zo verstandig het voorlopig voor zich te houden.

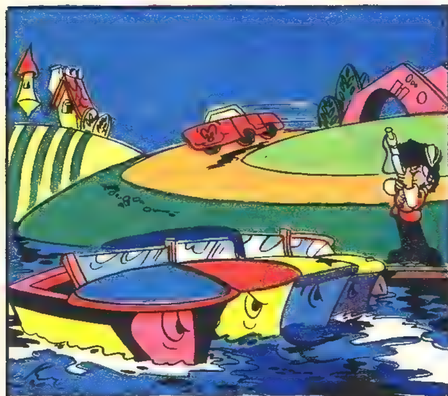
Pauls vader en moeder zaten met meneer en mevrouw Tumbrill op het terrasje voor het huis en dronken limonade. Jim was het eerst bij hen.

Wordt vervolgd

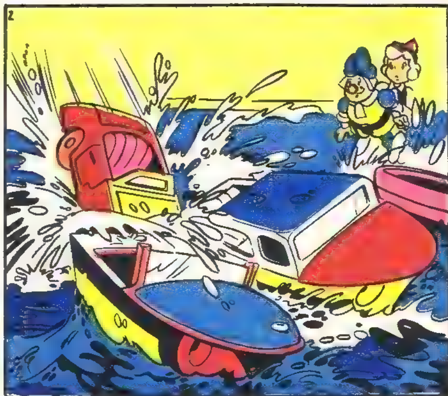

SPELEND

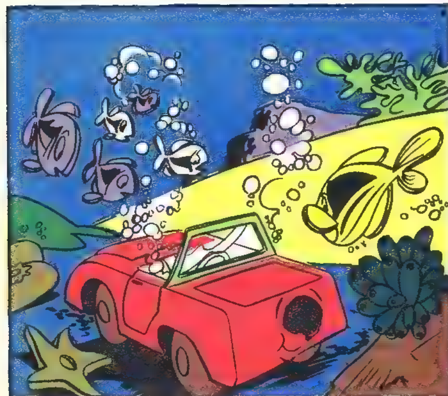

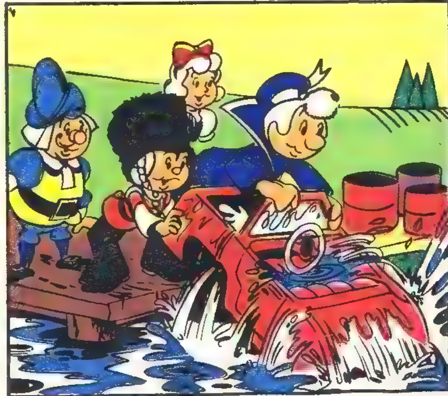
In Speelgoedland werd een wedstrijd voor motorbootjes gehouden en met luid geknetter gingen de deelnemers aan de startlijn liggen. Tommie riep: ,,Op uw plaatsen. Klaar. . .'' Maar toen hij het startschot wilde lossen, kwam Knetter Knal aanrijden.

Knetter Knal is een raceauto en hij houdt erg van wedstrijden. Toen hij de motorbootjes naast elkaar zag liggen, klaar om van start te gaan, sprong hij pardoes naast hen in het water. Iedereen vroeg zich af wat Knetter van plan was.

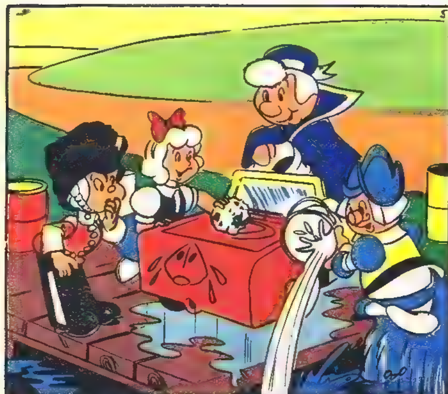

Hij zonk direct naar de bodem van de rivier en hij keek heel verwonderd om zich heen. Wat een rare wedstrijd is dit, dacht hij. Waar zouden de anderen nu toch zijn? Hij keek met grote ogen naar de vissen die om hem heen zwommen.

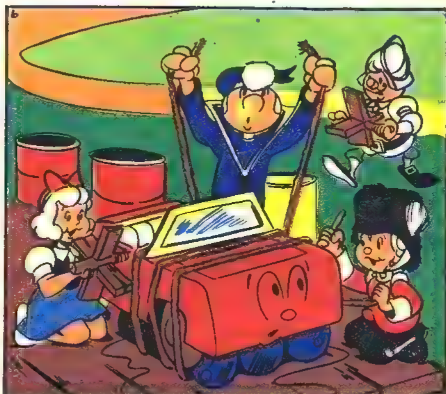

Knetter vroeg zich af hoe hij ooit uit de rivier zou kunnen komen, toen Tommie en Janmaat hem te hulp kwamen. Met veel moeite kregen ze hem boven water. ,,Wat dom van je,'' zei Tommie. ,,Dit is een wedstrijd voor motorbootjes, niet voor auto's.''

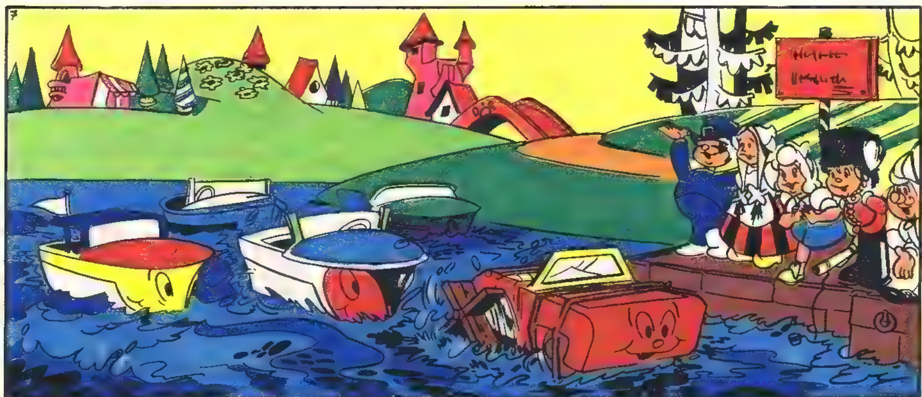
SPEELGOED

Knetter was zo teleurgesteld, dat hij begon te huilen. „Alle zeehaaien," riep Janmaat, „je hoeft niet zo te huilen, Knetter. Je bent al nat genoeg." Dat was waar; met emmers en dweilen moesten ze hem droogmaken. „Het is gauw gebeurd," zei Dollie.

Maar Knetter snikte: „Ik wil zo graag meedoen met die wedstrijd." Toen kreeg Tommie een idee. „Misschien kunnen we Knetter toch helpen," zei hij. Janmaat en hij bonden een paar grote blikken onder het autootje en Dollie maakte opzij een paar schoepen vast.

Iedereen was stomverbaasd toen Knetter toch aan de wedstrijd meedeed. De lege blikken hielden hem drijvend en de schoepen aan zijn achterwielen maakten dat hij kon varen. Knetter snorde met grote vaart door het water en iedereen juichte hem toe.

De motorbootjes waren niet kwaad toen Knetter Knal de eerste wedstrijd won. „Ach," zei het motorbootje Moppie, „er komen er nog meer die wij kunnen winnen." Zo was het, maar ze waren het er allemaal over eens dat Knetter deze keer het snelst geweest was.

De kristallen kroon

OPEENS WERD HARD OP EEN GONG GESLAGEN DOOR EEN OOSTERS - GEKLEDE POP
DE GONG! IEMAND MOET HET ZIJHEK GEOPEND HEBBEN.
VLUG NAAR HET RAAM!

JUFFROUW WONG ZAG VUURROOD VAN KWAADHEID TOEN ZE DE TUIN INKEEK.
WEER DIE KINDEREN VAN RICHMOND, ZE BESPIEDEN ME OVERAL!

VLUG GAF JUFFROUW WONG ENKELE BEVELEN.
TUNG, CARL, GA ACHTER HEN AAN. WIE WEET VIND JE HUN VADER, DIE HET ZEVENDE BEELDJE IN ZIJN BEZIT HEEFT. IK MOET HET HEBBEN!
ZE ZULLEN ONS NIET ONTSNAPPEN!

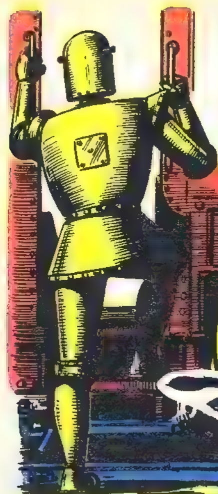

NIET WETEND, DAT EEN ALARMINSTALLATIE HUN VERTREK DOOR HET ZIJHEK HAD VERRADEN, LIEPEN ROB EN BRENDA REGELRECHT NAAR DE OUDE RUÏNE.
ALS HET DONKER IS, ZULLEN WE EEN VUUR MAKEN EN DAT ZAL VADER WAARSCHUWEN.
WE ZULLEN VADER VERTELLEN WAAR JUFFROUW WONG HAAR HOOFDKWARTIER HEEFT, DAN WEET HIJ WEL HOE HIJ DE KRISTALLEN KROON MOET BEMACHTIGEN.

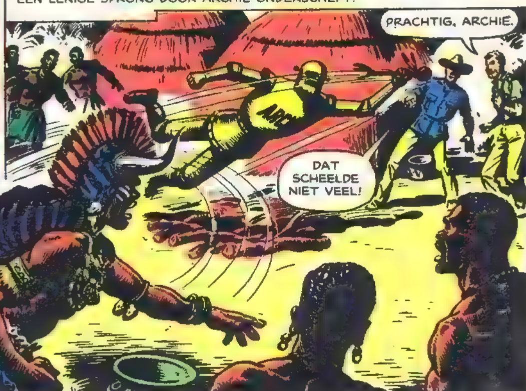

TOEN HET DONKER WERD, KLOMMEN ROB EN BRENDA OP DE TOREN.

HET VUURSIGNAAL WAS TOT IN VERRE OMTREK ZICHTBAAR.
WAT EEN GLOED, HÈ?
VADER KOMT ZO; WAT ZAL HIJ OPKIJKEN VAN ONZE ONTDEKKING!

OPEENS DRAAIDEN ROB EN BRENDA ZICH OM...
JUFFROUW WONG!
DWAZEN, EINDELIJK BEN JE IN MIJN MACHT EN JE VADER ZAL ZO DADELIJK OOK HIER ZIJN!

De man van staal

DE TOVENAAR BLEEF AAN DE OEVER STAAN EN BEGON IN ONVERSTAANBARE TAAL HET MODDERIGE WATER TOE TE SPREKEN.

SAVALA, WAROGI, MEESTER VAN DE LEVENDE WEZENS, ROEPT U; RIJS OP, BEVEEL IK U!

WAROGI STROOIDE WAT ROODACHTIG POEDER IN HET WATER, DAT BEGON TE BORRELEN.

ONDER LUID GESNUIF EN GEPROEST KWAMEN DRIE ENORME NIJLPAARDEN AAN DE OPPERVLAKTE.

ALLE WEZENS MIJ GEHOORZAMEN!

GROOT IS TOVERMACHT VAN WAROGI!

TED WIST DAT ER GEEN TIJD TE VERLIEZEN WAS.

ALS ARCHIE GEEN GROTER KRACHTTOER WEET TE VERRICHTEN, KUNNEN WE WEL INPAKKEN!

HET VOLGENDE OGENBLIK..

OPROEPEN IS GEEN KUNST, WAROGI, GA ER EERST MAAR EENS OP ZITTEN!

DE INBOORLINGEN KEKEN VERSTOMD TOE. HET MONSTERACHTIGE BEEST KLAUTERDE DOOR DE MODDER TEGEN DE WAL OP.

HIJ GROOT TOVENAAR!

ARCHIE GROTER TOVENAAR DAN WAROGI, HIJ NIET DURVEN!

WAROGI WERD ZIEDEND.

DAT GEEN TOVERKUNST. MIJN WRAAK OVER U: DORPEN EN OOGSTEN ZULLEN VERNIELD WORDEN. SAVALA, TADAHEE!

DE UITWERKING VAN DIE KREET WAS ENORM. HET NIJLPAARD SPRONG OP DE WAL.

KEN SCHROK.

HET BEEST LOOPT IN DE RICHTING VAN HET DORP EN DE AKKERS. ZO WORDT WAROGI'S VOORSPELLING WAARHEID!

ARCHIE MOET HET BEEST BEDWINGEN. ALS HET DORP VERNIELD WORDT, IS WAROGI WINNAAR EN KRIJGEN WE NIEMAND OM TE HELPEN.

De samenzwering tegen prins Rudolf

DIE NIESBUI GAF DE PRINSES DE KANS OM TE VERDWIJNEN.

HATSJIE! HATSJIE!

HET SPIJT ME VOOR VOGEL, MAAR ZIJN ONGELUKJE MET DIE DOOS WAS MIJN GELUK.

NA TIEN MINUTEN LOPEN KWAM ZE BIJ HET BLOEMENKRAAMPJE, WAAR ZE BLIJ BEGROET WERD DOOR TRUDY, DE KLEINDOCHTER VAN MENEER VANZELL.

J. VANZELL

ANITA — ANITA, WAT EEN MOOIE BLOEMEN! ZE ZIJN HAAST MOOIER DAN DIE VAN GROOTVADER — O EN IK HEB ZULK GROOT NIEUWS VOOR JE.

IK BEN BLIJ DAT JE ZE MOOI VINDT, TRUDY. WAT IS ER VOOR OPWINDENDS?

ADEMLOOS VERTELDE TRUDY AAN HAAR NIEUWE VRIENDIN, DIE ZE ALLEEN ALS BLOEMENMEISJE KENDE

TANTE STUURDE ZO JUIST EEN BOODSCHAP OM TE VRAGEN OF WE ONZE BLOEMEN OP DE MARKT IN DE STAD WILLEN VERKOPEN. VANMIDDAG KOMT ER EEN BEAMBTE VAN HET KONINKLIJK PALEIS OM DE KRAMEN TE BEOORDELEN

DE PRINSES VOND HET GRAPPIG.

HET IS NIET VER NAAR DE STAD, ANITA. WE KUNNEN DE BLOEMEN OP DE HANDKAR LADEN.

NATUURLIJK, TRUDY!

DAT IS IETS HEEL NIEUWS, BLOEMEN VERKOPEN OP DE MARKT, IN DE STAD VAN RUDOLF. ALS IK ER TRUDY EN HAAR FAMILIE MEE HELPEN KAN, VIND IK HET BEST.

PRINSES ANITA HAD ALTIJD GRAAG HAAR ONDERDANEN GEHOLPEN. NU ZE OP HET KASTEEL AAN DE GRENS LOGEERDE, GING ZE OOK IN HET RIJK VAN PRINS RUDOLF DE MENSEN HELPEN, ZOALS DE FAMILIE VAN TRUDY, DIE IN MOEILIJKHEDEN WAS, DOORDAT HUN GROOTVADER IN HET ZIEKENHUIS LAG EN DUS GEEN BLOEMEN KON VERKOPEN, TERWIJL DIT HUN ENIG MIDDEL VAN BESTAAN WAS.

DE PRINSES WIST NIET DAT ER, TERWIJL TRUDY EN ZIJ OP WEG WAREN NAAR DE MARKT, EEN ONHEILSPELLEND GESPREK IN HET PALEIS WERD GEVOERD.

DUS JIJ GAAT NAAR DE MARKT VOOR DE JAARLIJKSE BEOORDELING VAN DE KRAMEN, SCHNEIDER?

JA, MENEER. IK GELOOF DAT HET DE MENSEN OPSTANDIG ZAL MAKEN, ALS ZE HOREN DAT PRINS RUDOLF DEZE GEWOONTE WIL AFSCHAFFEN.

MAARSCHALK VAN STORNHEIM, DE EERZUCHTIGE EERSTE MINISTER, KEEK VEELBETEKENEND NAAR DE BEAMBTE.

ALS WE ONS DOEL WILLEN BEREIKEN, MOETEN WE VOORZICHTIG ZIJN, SCHNEIDER! MAAR VOLG MIJN INSTRUCTIES OP, DAN ZAAIEN WE HET EERSTE ONHEIL VOOR DE PRINS.

6

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die vóór de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. De volgende ochtend vertrekt de Zwaluw. Pollie is als verstekeling meegegaan. Er steekt een zware storm op en het schip dreigt ten onder te gaan. Als iedereen in een reddingboot is geklommen, beseft Olivier dat Zucconi nog op het schip is. Hij gaat terug, haalt hem eraf, komt in het water terecht en raakt bewusteloos. Hij wordt aan boord van de reddingboot gehesen, waarna deze de reis in oostelijke richting voortzet.*

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

,,Goedemorgen, vaandrig,'' zei Pollie vriendelijk, terwijl ze haar haren naar achteren streek en de jonge officier glimlachend aankeek.

,,Morgen, Pollie. Heb je nog een beetje kunnen slapen?''

,,O, een beetje wel, vaandrig, toen de storm maar eenmaal was gaan liggen. Ik heb me als een slang in elkaar gekronkeld. En toen ben ik daar in dat hoekje gaan liggen.''

Toen de vaandrig naderbij kwam, had Zucconi zich omgedraaid. Hij lachte als een boer die kiespijn heeft en zei opdringerig:

,,Goedendag, mijnheer de officier, hoe maakt u het? Weet u dat ik bijna verdronken was? Dat avontuur bekomt me maar slecht. Ik voel me dodongelukkig.''

,,Om je de waarheid te vertellen, Zucconi,'' antwoordde de vaandrig, ,,het interesseert me geen steek. Voor mij is de hoofdzaak dat ik jou in levenden lijve aan de justitie overgeleverd moet zien te krijgen.''

,,O maar, mijnheer de officier, ik dacht dat het een groot verschil maakte nu we allebei in dezelfde omstandigheden zijn geraakt. Gedeelde smart is halve smart! Laten we toch vriendschap sluiten. Ik heb honger en dorst en ik voel me zo ziek als een hond. Kunt u er niet voor zorgen, dat ik niet weer hoef te roeien? U moet niet vergeten dat ik de grote Zucconi ben en dat ik zulke karweitjes niet gewend ben. Toe, alstublieft, beste, dappere mijnheer de officier, help me toch!''

,,Ik denk er niet aan, kerel! Je kunt je gezanik wel voor je houden. Je krijgt

niets minder te eten dan wie ook aan boord. Maar ook geen hap meer. En als het jouw beurt is, ga je een van de matrozen aan de riemen aflossen. Ik wil er geen woord meer over horen. Uit."

„O, ach, ach, wat verschrikkelijk!" kreunde Zucconi.

Hij stond op het punt nog een poosje door te gaan met zijn smeekbeden. De strenge blik, die hij van soldaat Pilchard opving, bracht hem echter tot andere gedachten. Voor de rest van de tijd vergenoegde hij zich ermee binnensmonds in het Italiaans te blijven zitten mopperen.

„Hou je toch eens een beetje kalm en denk niet alleen aan jezelf," zei Pollie berispend. „We zitten toch immers allemaal in hetzelfde schuitje?"

Daarna wendde ze zich tot de vaandrig en fluisterde deze toe: „Ik heb echt wel een beetje met hem te doen, vaandrig. Hij ziet er zo vreselijk ongelukkig uit."

„Laat hij maar oppassen dat hij ons niet te veel last bezorgt, anders wordt het nog erger," bromde vaandrig Boscowen. „Hoe dan ook, Pollie, als ik zo naga wat jij de afgelopen nacht allemaal hebt doorgemaakt, moet ik zeggen dat je er nogal kwiek en vrolijk uit ziet."

„Och, waarom ook niet," zei Pollie. „Het kon veel slechter, zou ik denken. Volgens mijn vader hebben we voor drie dagen scheepsbeschuit en water, de zee is rustig en we zijn allemaal bij elkaar!"

„Ik neem mijn petje voor je af, Pollie! Ik wou, dat iedereen het zo nuchter opnam!"

„Weet u wat het is, vaandrig?" bracht soldaat Pilchard in het midden. „Onze Pollie is langzamerhand een oudgediende. Ze weet zich overal in te schikken."

„Tamboer Crow slaapt nog, zie ik," merkte de vaandrig op.

„Ik heb daarnet gezien, dat hij zijn ogen opendeed," zei Pollie, „maar hij heeft ze gauw weer dichtgedaan ook. Olivier is 's morgens nooit zo erg vlug bij de pinken."

Er kwam beweging in de jas, waarmee Olivier was toegedekt.

„Kan jij nou nooit eens een poosje je mond houden, Pollie?" vroeg hij slaperig.

Vaandrig Boscowen boog zich voorover en trok de jas een eindje terug.

„Morgen, tamboer!" zei hij. „Nee, blijf maar rustig liggen. Hoe gaat het ermee?"

Olivier kwam langzaam overeind, schudde zijn hoofd, wreef zich de ogen eens uit en keek om zich heen.

„O, neemt u mij niet kwalijk, vaandrig," zei hij verschrikt. „Ik wist niet dat u het was."

Boscowen haalde een heupflesje te voorschijn, schroefde de dop eraf en bood Olivier een scheutje rum aan.

„Hier, neem eens een slokje, daar zul je van opknappen."

Olivier nipte van het prikkelende drankje, verslikte zich en begon te kuchen.

„Dank u vriendelijk, vaandrig," zei hij.

Daarna keek hij nogmaals om zich heen en vervolgde op verraste toon: „Hee, is de storm afgelopen? Ik geloof dat de zee zo glad is als een spiegel, niet?"

„Sinds het vanmorgen licht werd," antwoordde soldaat Pilchard. „En daar mogen we blij om zijn."

„Ik wou je eigenlijk even bedanken, tamboer Crow, voor het redden van mijn gevangene," zei vaandrig Boscowen.

„Wat had ik dan anders moeten doen? Ik kon Zucconi in zijn cel toch niet laten verdrinken?"

Bij het horen van deze woorden kwam Zucconi overeind.

„Horen jullie dat?" riep hij uit. „Die kleine Olivier heeft mij het leven gered. Toen iedereen alleen maar om zijn eigen hachje bedacht was, heeft hij zich voor mij opgeofferd."

Hij wendde zich tot Olivier en legde zijn beide handen op diens schouders.

„Olivier, beste Olivier, ik dank je uit de grond van mijn hart!"

In de beperkte ruimte van de sloep voelde Olivier zich eenvoudig overrompeld. Hoe hij zich ook verzette, hij slaagde er niet in te ontsnappen aan Zucconi's plotselinge demonstratie van dankbaarheid.

„Hou op, laat me los!" riep hij.

„Maar, Olivier dan toch, je hebt me toch zeker het leven gered?"

Toen hij zag dat iedereen begon te lachen, grijnsde ook Zucconi en wreef zich in zijn handen.

„Geachte heer officier," zei hij, „ik heb zo'n vreselijke dorst! Kunt u de sergeant niet opdragen mij een beetje water te geven?"

„Zucconi, klokslag twaalf uur krijg je een slok water en geen minuut vroeger."

„Maar, signore, begrijpt u dan niet, dat ik zo'n vreselijke dorst heb?"

„Dat heb ik ook en dat heeft iedereen hier. Ga zitten en hou je mond!"

Zucconi ging weer zitten en keek alsof hem het huilen nader stond dan het lachen.

,,Jullie hebben geen hart voor een arme gevangene," klaagde hij. ,,We komen bijna om van de ellende. Straks zullen we hier met z'n allen in de open boot nog verschroeien in de brandende zon. Ik sterf van de dorst en jullie gunnen me geen druppel water. In plaats daarvan moet ik roeien met die zware riemen tot ik erbij neerval. Als het zo doorgaat, blijven er alleen maar geraamten over."

,,Kalm aan een beetje, Zucconi!" waarschuwde soldaat Pilchard. ,,Je hebt een veel te grote mond. Je houdt je ogenblikkelijk kalm of ik zal je eigenhandig een lesje geven."

Zucconi wilde nog wat zeggen, maar hij koos de wijste partij en begon weer zachtjes voor zich heen onverstaanbare klanken uit te stoten.

Op dat ogenblik schreeuwde de bootsman een bevel en als één man staakten de matrozen het roeien.

,,Aflossing aantreden!" riep de bootsman. ,,Dezelfden als vannacht! En een beetje vlug!"

De beide matrozen die bij de voorsteven hadden zitten uitrusten, stonden op om de plaatsen van hun kameraden in te nemen. Vaandrig Boscowen begaf zich naar de helmstok om de bootsman af te lossen. Ook deze nam op zijn beurt een roeispaan ter hand, evenals sergeant Trott.

Niet zonder moeite slaagde soldaat Pilchard erin ook Zucconi in beweging te krijgen. Zonder zich iets aan te trekken van het geweeklaag van de Siciliaan duwde hij hem een roeispaan in de handen en ging vervolgens naast hem zitten om ook zelf zijn aandeel in het vermoeiende werk te nemen. De zes matrozen die tot dusver aan de riemen hadden gezeten, konden eindelijk hun stramme ledematen weer eens strekken en een beetje op hun verhaal komen.

Terwijl de aflossing nog aan de gang was, vroeg Olivier aan soldaat Pilchard of Pollie en hij ook niet elk een roeispaan konden krijgen.

,,Niets daarvan!" luidde het antwoord. ,,Dat is helemaal niet nodig. Blijven jullie maar rustig waar je bent. Weet je, wat jij eigenlijk wel kon doen, Olivier? Je moest maar eens een deuntje op je fluit blazen. Dan schiet de tijd wat beter op!"

En dus haalde Olivier zijn fluit te voorschijn. Hij schudde het zeewater eruit, droogde het instrument zorgvuldig af en begon aarzelend te spelen. Het duurde niet lang of sommige van de matrozen zongen de melodietjes mee.

Langzaam maar zeker steeg de zon hoger aan de hemel. Uur na uur vorderde de kleine boot op haar eenzame tocht. Olivier speelde het ene liedje na het andere. Het was de enige afwisseling die het gezelschap had. Naar alle kanten strekte zich de wijde, blauwe Middellandse Zee uit. Aan de horizon was geen teken van leven te bespeuren.

Eindelijk hielden de matrozen met zingen op en Olivier borg zijn fluit maar weg. De zon stond al bijna op z'n hoogst en het werd hoe langer hoe warmer, zodat tenslotte iedereen snakte naar een slokje water.

Met regelmatige tussenpozen werden de roeiers afgelost.

Toen adelborst Jolliffe weer ontwaakte, nam hij dadelijk de helmstok weer voor zijn rekening.

Zucconi was er zonder enige twijfel slecht aan toe. Hij miste de ervaring en het vakmanschap van de matrozen en de soldaten natuurlijk. Toch protesteerde hij niet meer, als het zijn beurt was om aan de riemen te gaan zitten. Nu beperkte hij zich ertoe af en toe eens wat te kreunen en een smekende blik naar zijn lotgenoten te werpen.

Om twaalf uur kreeg elk van de opvarenden een hele en een halve scheepsbeschuit toegereikt, waarbij sergeant Trott erop toezag dat ieder precies evenveel ontving van het karige rantsoen. En daarna ging een tinnen beker de kring rond, die telkens nauwkeurig tot de helft met drinkwater werd gevuld.

Het water was lauw en brak. Maar de schipbreukelingen genoten ervan alsof het de kostbaarste wijn ter wereld was. Daarna zocht iedereen zijn plaats weer op om het roeien te hervatten of op de uitkijk te gaan staan.

Pollie en Olivier waren naast elkaar gaan zitten aan de rand van de boot, die zo laag lag, dat zij met hun handen door het water konden slieren. Nu en dan zeiden ze een paar woorden tegen elkaar. Maar ook zij werden aangegrepen door de sombere stilte die over de rest van het gezelschap hing. Ze beseften trouwens heel goed dat zij er het verstandigste aan deden hun krachten te sparen.

Er was na de uitdeling van het eten misschien ongeveer een uur verstreken, toen een van de matrozen plotseling overeind sprong. Met uitgestrekte arm wees hij naar de noordelijke horizon en riep: ,,Schip in zicht! Dwars aan bakboord!"

De roeiers staakten hun werk en iedereen begon met de hand boven de ogen gretig in de aangewezen richting te turen. Van het hele gezelschap maakte zich grote opwinding meester. Het onaanzienlijke plekje dat aan de gezichtseinder was opgedoemd, betekende immers wellicht dat er weldra water en voedsel in overvloed beschikbaar zouden komen. En nu was er tenminste een kansje dat de opvarenden van de nietige sloep spoedig weer in veiligheid zouden zijn.

,,Kunt u al zien, wat voor soort schip het is, bootsman?" vroeg adelborst Jolliffe

,,Op deze afstand niet, kapitein. Maar er zullen in ieder geval wel levensmiddelen en drinkwater aan boord zijn. Als ik me niet vergis, komt dat zeil tamelijk zuiver onze kant uit. Zullen we onze koers maar een beetje verleggen om er zo gauw mogelijk in de buurt te komen?"

,,Natuurlijk, bootsman, ga je gang," luidde het antwoord. ,,Nog even volhouden, mannen, dan zijn we gered!"

Na een juichkreet te hebben geslaakt wierpen de matrozen zich met hernieuwde kracht op de riemen. Iedereen lachte. Olivier greep zijn fluit weer en begon een vrolijk deuntje te spelen, waar de hele bemanning al spoedig uit volle borst mee instemde.

Heel langzaam, zo langzaam, dat het soms leek alsof ze in het geheel niet opschoten, naderden ze het vreemde schip. Enkele minuten later wisten de meest ervaren zeelui al te verzekeren dat het noch van Engelse noch van Franse herkomst was.

Naarmate de afstand die hen van het vaartuig scheidde kleiner werd, groeide de zekerheid dat ze met een grote schoener te doen hadden. Voorlopig echter hadden ze meer belangstelling voor de komende redding dan voor de nationaliteit van het schip.

Pas toen de schoener van koers veranderde, toen men de schipbreukelingen

klaarblijkelijk had opgemerkt, werd er links en rechts geïnformeerd wat voor boot het nu eigenlijk was.

„Ik weet het niet," erkende de bootsman, „maar op de een of andere manier bevalt het schip me niet."

Met een bezorgde blik sloeg hij de schoener gade, die met volle zeilen recht op hen afkwam.

„Een eigenaardige vorm," ging de bootsman peinzend voort. „Een zwaargeladen schip. . . en toch zo snel. . . Naar de bovenbouw te oordelen zou ik zeggen, dat het in Genua thuishoort. Als dat maar geen slecht voorteken is. . ."

„Misschien is het wel een eerlijke koopvaarder die ons komt oppikken om ons op Sicilië aan land te zetten," zei adelborst Jolliffe hoopvol.

„Misschien wel, kapitein. Misschien ook niet. Maar hoe dan ook, we hebben geen keus."

Toen de schoener tot op een paar honderd meter was genaderd, zagen ze min of meer tot hun verwondering dat hij in het geheel geen vlag voerde. Een groepje mannen bij de hoge verschansing stond hen nieuwsgierig te begluren. Opzij van de boeg van het schip hing een touwladder naar beneden. Er was niemand die de schipbreukelingen aanriep of tegen hen begon te wuiven.

De stilte was ongewoon en angstaanjagend. De matrozen in de sloep keken met onderzoekende blik hun jonge aanvoerder aan, die het geheimzinnige vaartuig met gefronst voorhoofd en allerminst op zijn gemak dichterbij zag komen. Eindelijk lag de sloep langszij van de schoener. De riemen werden binnenboord gehesen. Nog steeds werd er geen woord gesproken. Adelborst Jolliffe stond voor een griezelige, maar onvermijdelijke beslissing. Tenslotte gaf hij opdracht aan boord van het schip te gaan.

Voorzichtig klommen ze, de een na de ander, tegen de slingerende touwladder op. Toen de eerste matrozen over de verschansing waren gewipt, ontdekten ze tot hun ontsteltenis dat er op het dek verscheidene kanonnen in stelling waren gebracht. De plaats was zodanig gekozen, dat de zware wapens zonder veel moeite tot voor de schietgaten konden worden gereden, die in de romp van de schoener waren aangebracht.

Een deel van de bemanning van het schip stond op enige afstand zwijgend toe te kijken hoe de schipbreukelingen aan boord klauterden. De kapitein van de schoener sloeg op de brug het tafereel gade. Het was een man van klein postuur met een krijgshaftig uiterlijk en gekleed in een kleurige uniform.

Als laatste klom de bootsman over de verschansing. Nauwelijks stond hij aan dek of er kwamen van achter het kaartenhuis opeens zes mannen te voorschijn, gewapend met musketten.

De kapitein gaf op snerpende toon een commando in het Italiaans. In een oogwenk verspreidden zijn ondergeschikten zich in een kring, zodat het armzalige groepje schipbreukelingen volledig werd ingesloten. De houding en gelaatsuitdrukking van de vreemde zeelieden lieten er geen twijfel over bestaan dat het ongewapende gezelschap zich in groot gevaar bevond.

Wordt vervolgd

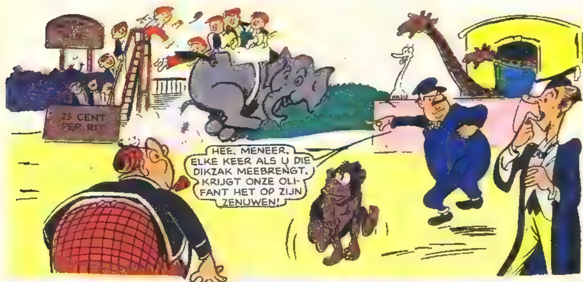
Een groepje mannen bij de hoge verschansing stond hen nieuwsgierig te begluren.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

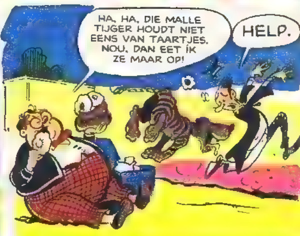

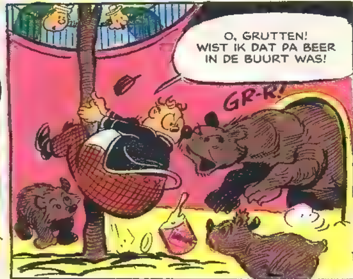
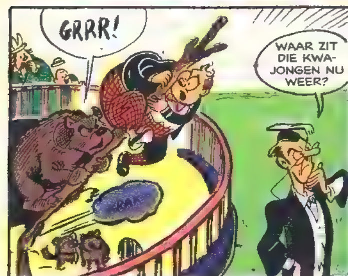
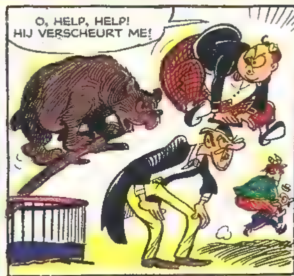

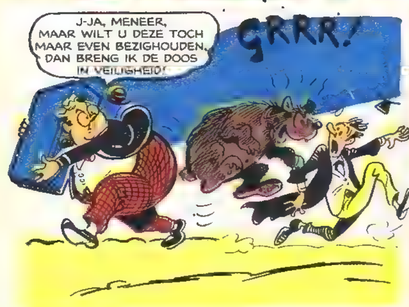

HA, HA, DE ZEE-LEEUWEN LUSTEN NIET EENS BANANEN. NOU, IK WEL, HOOR!
ZE LEVEN VAN VIS, DOMOOR!

LELIJKE SCHROKOP! IK GELOOF DAT JE DE DIEREN OPZETTELIJK VERKEERDE DINGEN TE ETEN GEEFT! GEEF MIJ DIE DOOS MAAR EENS.
VERTROUWT U MIJ NIET, MENEER?

LET OP, BILLIE! IK GEEF DE BEREN IETS DAT ZE HEEL GRAAG LUSTEN. WAT IS DAT, DENK JE?
'T IS ZONDE VAN DAT ETEN. DAT WEET IK WEL!

DOMMERD, HET IS HONING! BEREN ZIJN DOL OP HONING!
O, IK OOK! DAAR MOET IK BIJ ZIJN!

HA, HA... IK BEN NIET BANG VOOR JULLIE, HOOR! JULLIE KUNNEN ME TOCH NIETS DOEN.

O, GRUTTEN! WIST IK DAT PA BEER IN DE BUURT WAS!
GR-R!

GRRR!
WAAR ZIT DIE KWAJONGEN NU WEER?
KRAK

O, HELP, HELP! HIJ VERSCHEURT ME!

KALM BLIJVEN, BILLIE! BEREN ZIJN VEEL TE LOG OM UIT HUN KUIL TE KLIMMEN.
SNUF

J-JA, MENEER, MAAR WILT U DEZE TOCH MAAR EVEN BEZIGHOUDEN, DAN BRENG IK DE DOOS IN VEILIGHEID!
GRRR!

EN, BILLIE, WEET JE NU IETS VAN WILDE DIEREN AF?
GEEN SIKKEPITJE, KEES, MAAR MENEER KWEL WÉL.
BERG-GEITEN

Het spoor naar de rotsen

Vervolg van blz. 2

De bemanning bleef achter en de twee Hammacks trokken het binnenland in.

had, zou hij genadiger zijn geweest."

„Zo!" zei Kim. „Wat is dat voor een schurk, die Hawkins?"

Hij haalde een rol verband uit zijn zadeltas en nadat hij de gewonde arm zorgvuldig had ontsmet, omzwachtelde hij hem.

„Doe geen moeite, jongen," fluisterde de man. „Ik heb heel wat mensen zien sterven en ik weet wanneer het mijn beurt is."

Alec nam de waterzak en wilde hem openmaken, maar de oude schudde zwakjes het hoofd. „Spaar je water," zei hij. „Je zult het zelf nodig hebben."

„Maar vertel dan toch wat er gebeurd is," drong Kim aan.

De oude man werkte zich moeizaam overeind. Zijn ogen keken star in de verte en zijn borst ging snel op en neer.

„Ik zal het je vertellen," zei hij. „Ik zal je alles vertellen, als de tijd me tenminste nog gegund is. Want hij mag het niet hebben! Dat mag niet!"

Hij zweeg een ogenblik en toen hij weer op adem was, vervolgde hij: „Mijn naam is Murphy, Solomon Murphy, en de man, die ik bij me had, heet Hawkins.

Onthoud die naam goed, mannen: Jake Hawkins. Hij is een jaar of veertig, een kerel als een stier met een bruine krullenkop. Vier dagen geleden, terwijl ik sliep, is hij er vandoor gegaan. Niets heeft hij me gelaten; geen ons vlees, geen liter water, geen paard en geen wapen. Drie dagen heb ik door de brandende hitte gelopen. Water heb ik niet gevonden en mijn enige voedsel waren twee emoeëieren."

Hij hijgde en wreef kreunend over zijn verbonden arm.

„Het is gedaan met me, jongens," mompelde hij. „Het is gedaan met me."

Kim ging naast de oude man zitten en ondersteunde hem. „Maar wat deden jullie hier dan en waarom heeft hij je in de steek gelaten?" vroeg hij.

„Om het goud," zei Murphy. „Dat goud waar we op uit waren. Ik was de enige die het wist te liggen, maar alleen kon ik er niet naar toe. Dat kan geen mens, al zou hij half zo oud zijn als ik. Ik heb Hawkins in vertrouwen genomen. Hij zou de helft krijgen van wat er ligt en dat is meer dan hij in zijn hele leven op kan maken. Maar hij wilde alles hebben en daarom heeft hij me achtergelaten."

„Goud?" vroeg Kim. „Een veld, bedoel je?"

De oude Murphy schudde zwakjes zijn hoofd. „Goud," herhaalde hij. „En juwelen. Zakken vol goud en juwelen. Zo maar voor het opladen. Ik was de enige die het wist, de enige. O, die gemene... Nu is alles voor niets geweest. Maar hij mag het niet in handen krijgen, hoor je. Hij mag het niet hebben."

Zijn hoofd zonk op zijn borst en een tijdlang was hij niet in staat om verder te spreken. Toen ging hij verder.

„Ik ken jullie niet," zei hij, „en het kan me niet schelen ook wie je bent. Jullie moeten hem voor zijn. Hij heeft een grote voorsprong, maar hij is... hij is een slecht ruiter. En hij weet niet... weet niet dat jullie er zijn. Je zult hem inhalen, nietwaar? Beloof me dat."

Zijn ogen fonkelden en dikke druppels gleden van zijn voorhoofd.

„Zorg dat jullie hem te pakken krijgen," fluisterde hij.

„Dat zal niet meevallen," zei Kim bedenkelijk.

„Het is gemakkelijk genoeg," antwoordde Murphy. „Voel in mijn binnenzak. Daar zit de kaart. Die heeft hij me gelukkig niet afgenomen, die schurk. Ik was stom genoeg om hem te vertellen waar we zijn moesten, maar van de kaart wist hij niets af."

Kim haalde een dunne rol uit Murphy's vest. Het was een oude, gevlekte kaart van het kustgebied, die met ruwe hand was getekend en waarop met blauw potlood een lijn was getrokken, die bij Esperance begon en even voor de meren van Zuidoost-Australië bij een kruisje eindigde.

„Dit is de route," zei de oude. „Hier, bij dat kruis, moet je zijn. Kijk, hier staat het: honderdtwaalf kilometer ten westen van het Gardnermeer en eenennegentig kilometer ten noorden van de kust. Dat is het punt."

Hij hoestte en streek met zijn tong langs zijn uitgedroogde lippen.

„Ik kan niet meer," zei hij kreunend.

Alec Milton maakte de waterzak open en ditmaal protesteerde Murphy niet, maar nam een lange teug.

„De rotsen," zei hij, „je moet bij de rode rotsen zijn. Er is een kloof en als je die ingaat, vind je een opening. Daar ga je naar binnen. De gang loopt door, heel diep. En aan het eind liggen ze. Zorg dat je hem voor bent, mannen. Je kunt nemen wat er ligt. Zakken vol, zakken vol, meer dan je ooit nodig zult hebben. Maar zorg... zorg dat hij het niet in handen krijgt."

Hij nam opnieuw een slok water en leunde zwaar tegen Kims arm.

„Nee, Hawkins," mompelde hij. „Je zult het toch niet hebben."

Kim bekeek de kaart. „Dat is een verschrikkelijk eind, Murphy," zei hij. „Weet je heel zeker dat deze kaart goed is?"

De oude man keek hem aan. „Ik weet waaraan je denkt, jongen," zei hij. „Je vraagt je af hoe dat goud daar komt, nietwaar?"

„Dat bedoel ik," gaf Kim toe.

Solomon Murphy staarde voor zich uit. Langzaam en nauwelijks hoorbaar, zijn woorden telkens afbrekend, vertelde hij alles.

„Hier aan de zuidkust, waar de Indische Oceaan en de Stille Zuidzee bij elkaar komen, daar zijn plekken waar geen sterveling een voet zet. Echte havens zijn er bijna niet, maar wel kreken en baaien. Een schip, dat een veilig plaatsje zoekt, heeft keus genoeg in deze streken."

„Welk schip zou hier iets zoeken?" vroeg Milton.

„Een schip dat nergens anders terecht kan," zei de oude. „Een zonder vlag in de mast en zonder naam op de boeg."

„Een zeerover?" zei Kim.

De oude man knikte. „Die waren hier vroeger. In de jaren tussen 1870 en 1880 was er een brik, die de *Nina* werd genoemd en die de route tussen Sydney en Indië afschuimde. De kapitein heette Ole Hammack en de stuurman was Nat Hammack, zijn broer. Elk schip dat ze te pakken konden krijgen, werd geplunderd. Om vrachtgoed bekommerden ze zich niet, alleen op goud en juwelen waren ze uit. Dat was veiliger, want de goederen konden ze niet kwijt. Natuurlijk moest de bemanning ook haar aandeel hebben, maar het meeste was voor Hammack en zijn broer, want die waren de eigenaars van het schip.

Elke reis, die de *Nina* maakte, eindigde in een kreek aan de zuidkust en elke keer gebeurde daar hetzelfde. De bemanning bleef achter en de twee Hammacks trokken het binnenland in.

Iedereen wist wat er in de zakken zat, die ze meenamen, en het moeten er heel wat geweest zijn in die tien jaar. Drie dagen bleven ze weg en zodra ze terugkwamen, koos de *Nina* weer zee."

„Drommels," zei Kim, „waren ze dan niet bang dat de anderen er met die boot vandoor zouden gaan?"

„Daar hoefden ze niet bang voor te zijn," antwoordde Murphy. „Zij waren de enigen die een schip konden besturen en bovendien namen ze alle zeekaarten mee.

Onder de hele bemanning was er maar één, die iets van navigatie af wist, maar daar was niemand van op de hoogte, ook de Hammacks niet. En hij paste er wel voor op om het te laten merken, want dan zou hij nooit een kans hebben gekregen."

„Wat voor een kans?" vroeg Milton.

„Om erachter te komen waar ze heen gingen," zei de oude. „Ik zei je al dat de bemanning ontevreden was. Ze kregen veel te weinig voor wat ze deden en de Hammacks streken het grootste deel op. Het waren een paar kerels, die voor niets terugdeinsden en iedereen was dan ook bang voor ze, behalve die ene. Hij zei tegen de anderen dat ze wel gek zouden zijn om met een klein deel genoegen te nemen als ze alles konden krijgen, en toen de *Nina* na de volgende reis weer binnenliep, spraken ze af dat hij de twee broers zou volgen."

„Hoe kon dat dan?" vroeg Kim.

„Luister," zei Murphy. „Je weet dat er daar in het zuiden brumbies rondlopen, van die wilde paarden, die gemakkelijk te temmen zijn als je ze vangt. Er waren er vijf in een kamp en die werden bewaakt door Jim Kepple.

Kepple was vroeger bootsman op de *Nina* en hij was een keer uit de ra gevallen. Hij was kreupel gebleven en deugde alleen nog maar om op die paarden te passen. Zelf kon hij niet rijden en de Hammacks hoefden dan ook niet bang te zijn dat hij er vandoor zou gaan. Maar Kepple had nog wat te verrekenen met die twee. Hij zat daar nu al drie jaar en elke keer beloofden ze hem dat hij mee zou mogen, maar ze lieten hem steeds weer achter. Toen de *Nina* weer binnenliep, laadden de Hammacks hun buit op en trokken het binnenland in, maar ze waren nog geen uur onderweg toen die matroos ze achternaging. Het is in die streek niet zo moeilijk om iemand te volgen zonder ontdekt te worden en hij wist dan ook hun spoor te volgen tot ze bij de plaats kwamen, waar het om begonnen was."

De oude Murphy hijgde naar adem en zijn lichaam schokte van inspanning.

„En wat gebeurde er toen?" vroeg Alec Milton ongeduldig.

„Iets verschrikkelijks," zei de oude man toonloos. „De matroos had zich tussen de struiken verscholen en zag hoe de kapitein en zijn broer in de rotsen verdwenen. Hij wachtte tot ze weer naar buiten kwamen en schoot ze toen allebei neer. Daarna ging hij de schuilplaats in en toen hij zag wat daar allemaal verborgen was, besloot hij dat niemand dan hijzelf dit geheim zou kennen. Hij reed terug naar de kreek en zei tegen de mannen dat hij de Hammacks niet had kunnen vinden. Een week lang wachtten ze, toen kozen ze zee en de matroos, de enige, die iets van navigeren wist, voerde het commando."

Murphy zweeg en strekte een bevende hand naar de waterzak uit.

Alec liet hem drinken en Kim nam zijn halsdoek en veegde het voorhoofd van de stervende af.

„Hoe ging het verder, Murphy?" vroeg hij.

„Het was de laatste reis, die de *Nina* maakte," vervolgde de oude. „De Hammacks waren bekwame zeelui, die precies wisten wat ze met de brik konden doen, maar de matroos wist dat niet. Een paar dagen nadat ze de kreek hadden verlaten, hielden ze een koopvaarder aan, maar net toen ze die schuit geënterd hadden, dook er een Engels fregat op en een uur later zat de hele troep in de boeien. Gelukkig was er niemand gedood bij de overval, maar de zeeroverij was bewezen en de hele bemanning van de *Nina* werd tot levenslange dwangarbeid veroordeeld.

Het was een verschrikkelijk bestaan en de meesten hielden het maar een paar jaar uit, maar de matroos was nog jong en van de eerste dag af was hij vastbesloten om te ontsnappen."

„En lukte dat?" vroeg Kim in spanning.

„Nee," zei de oude. „Hij heeft tweeëndertig jaar lang met een ketting om zijn been gelopen, tweeëndertig eindeloze jaren. Toen gaven ze hem gratie. Eindelijk was het zover. Eindelijk was de dag aangebroken waar hij... op... gewacht had."

Met een laatste inspanning richtte Murphy zich op. „Ik!" riep hij schel. „Ik was het!" Toen viel hij achterover en stierf.

Kim wierp een blik op de dode en schudde langzaam zijn hoofd.

„Je bent wel gestraft voor wat je gedaan hebt," zei hij.

Alec Milton stond op. „Wat doen we?" vroeg hij. „Gaan we hem achterna?"

„Wat anders?" zei Kim. „Dacht je dat die onnozele kangoeroes me nog interesseren?"

Ze begroeven de oude Murphy en daarna bestegen ze hun paarden en reden in een stevige draf naar het oosten.

Nog steeds drukte de hitte, maar geen van beiden dachten ze nu meer aan rusten en pas toen de korte schemering in een diepe duisternis overging, hielden ze halt voor de nacht.

achter zich hadden, hield Milton plotseling zijn paard in.

„Daar," zei hij.

In de zandige bodem, waarop nog slechts schaarse gewassen groeiden, stond een spoor van talrijke hoefafdrukken, die alle naar het oosten wezen. Het waren zonder twijfel de hoeven van paarden en aan de regelmatige afstand, waarop ze stonden, was duidelijk te zien dat het geen wilde kudde kon zijn geweest.

„We hebben hem," zei Kim. „Kijk, vier maal vier. Hijzelf rijdt voorop en schuin opzij staan de hoeven van de drie andere dieren. Alec, we hebben hem te pakken!"

Nog eer hij de laatste woorden had uitgesproken, kletterde de toorts op de grond en in dezelfde seconde draaide de man zich om en schoot.

De roze schaduwen van de ochtend waren nauwelijks aan de kim verschenen toen ze weer opbraken en terwijl ze beurtelings elkaar en hun paarden tot volhouden aanspoorden, zochten ze hun weg door het stekelige gras en het dorre kreupelhout.

Zuiniger nog dan tevoren waren ze met het water en uit de weinige cactussen, die zij op hun weg ontmoetten, persten ze het sap om daardoor hun voorraad zo lang mogelijk te sparen.

Tegen de avond van de derde dag, toen ze al meer dan de helft van de afstand

Mijl na mijl volgden ze het spoor van de man, die de oude Murphy zijn geheim had ontstolen. Over eindeloze, zinderende zandvlakten ging hun weg en dan weer door dorre grasvelden, waarin slechts vage tekens erop wezen dat levende wezens hun waren voorgegaan.

Hitte en vermoeidheid griften hun sporen in de gezichten van de twee ruiters en meermalen verwensten zij het ogenblik, waarop zij de oude Murphy hadden ontmoet, maar elke stap, die hun paarden deden, bracht hen dichter bij de spelonk, waarover de oude had gesproken, en de gedachte aan het goud, dat daar wachtte, dreef hen van uur tot uur verder.

Blijkbaar was Hawkins geen ervaren trekker en kostte het hem moeite de barre tocht te volbrengen, want steeds vaker vonden Kim en Alec plaatsen waar de eenzame ruiter was afgestapt om te rusten.

Zes dagen nadat ze Solomon Murphy in zijn laatste rustplaats hadden gelegd, zagen ze, terwijl ze over een vlakte reden, waar bomen noch struiken hun het uitzicht belemmerden, een grijze vlek aan de horizon, die bijna onmerkbaar bewoog, en toen Kim zijn kijker instelde, veranderde de vlek in een viertal paarden, waarvan er een door een man bereden werd.

Ze waren op dat moment nog een zestig kilometer van de rotsen verwijderd. Zelfs voor een goede ruiter was die afstand te groot om die dag nog af te leggen en ongetwijfeld zou Hawkins daar zeker niet in slagen.

Ze besloten halt te houden en pas tegen het eind van de middag, toen Hawkins ook met de kijker niet meer te zien was, trokken ze verder.

Toen de avond viel, hadden ze de vlakte achter zich. Langzamerhand werd de begroeiing dichter en soms hadden ze moeite het spoor terug te vinden.

Zo kwam de nacht en daarmee hielden ook de geluiden op, die hen de gehele dag omringd hadden: het zingen van de vogels, het piepen van de knaagdieren en het schelle keffen van de vossen, die in dit rijke jachtgebied bij voorkeur overdag op pad waren.

Met het rijzen van de zon begon ook de strijd om het bestaan weer. Angstige konijnen trokken zich diep in hun holen terug en een vette buidelrat verdween haastig in zijn burcht tussen de wortels van een boom.

Twintig kilometer nu nog. . . vijftien. . .

In de verte doemde vaag een donkere massa op, die langzamerhand de vorm aannam van een grimmig rotsmassief, dat een diepe, koperachtige glans had.

„Het zit erop, Kim," zei Milton.

Kim Dennis knikte. „Misschien zou het verstandiger zijn als we de paarden hier achterlieten," stelde hij voor. „Ik voel er niets voor om als schietschijf voor meneer Hawkins te dienen, na al die moeite."

Ze bonden de dieren aan een boom en legden het laatste stuk te voet af. Onder hun laarzen knapte het dode hout van afgevallen takken, waarvan de onderste lagen tot een verende massa waren vergaan, en gonzende bruine horzels cirkelden onophoudelijk om hen heen.

Bijna zonder overgang hield het bos op. Voor hen, geen tweehonderd meter van de plaats, waar zij stonden, rezen de rotsen op.

Kim tikte zijn metgezel op de schouder en wees naar een viertal paarden, die met de teugels aan elkaar waren gebonden. Vlak achter de dieren was een smalle

kloof en aan het begin daarvan stonden twee kleine, zeemleren zakken, die geheel waren gevuld.

„Laten we. . ." begon Alec, maar meteen trok Kim hem haastig terug.

Uit de kloof klonken geluiden alsof iemand zich daar moeizaam voortbewoog en een ogenblik later verscheen er een man, die met grote inspanning een zak torste.

Hij liet zijn last bij de twee andere zakken op de grond vallen, keek een ogenblik om zich heen en verdween weer in de rotsen.

Kim haalde de grendel van zijn geweer over en terwijl hij het wapen onder de arm nam, legde hij zijn vinger aan de trekker.

„Vooruit," zei hij.

Ze staken het terrein over en verdwenen achter elkaar in de kloof. Het was een nauwe spleet, die tot boven in het gesteente doorliep en na een meter of twintig plotseling ophield.

„Lopen!" gilde Kim.

Vlak voor het einde, aan de linkerkant, was een gat van bijna drie meter middellijn, dat de ingang van een soort tunnel vormde.

Alec kroop erin en verdween in het donker en vlak achter hem volgde Kim.

Op de tast gingen ze door de duisternis, behoedzaam hun voeten optillend en ze onhoorbaar weer neerzettend.

Minstens vijftig meter hadden ze op die manier afgelegd, toen de gang plotseling een bocht maakte.

Alec, die een paar meter voor was, bleef staan en draaide zijn hoofd om.

„Voorzichtig," fluisterde hij.

Kim sloop naar voren en toen hij vlak bij Alec was, zag hij het eind van de tunnel, die zich tot een zaalachtige ruimte verwijdde.

Het schijnsel van een toorts belichtte de wanden van de grot en de man, die hem vasthield, bevond zich te midden van een groot aantal zakken, die hij gejaagd opende.

Alec Milton hief zijn geweer op. „Je bent erbij, Hawkins!" riep hij. „Steek je handen omhoog!"

Nog eer hij de laatste woorden had uitgesproken, kletterde de toorts op de grond en in dezelfde seconde draaide de man zich om en schoot.

Milton gaf een schreeuw en viel achterover en tegelijk vuurde Kim bij het dovende licht van de toorts op de vage gestalte van Hawkins.

De kogel miste zijn doel en ketste af op het gesteente, maar tegelijk steeg er uit het diepst van de rotsen een gerommel op, dat in een onheilspellend kraken overging.

„Lopen!" gilde Kim.

Hij duwde Alec voor zich uit en terwijl ze blindelings door de tunnel stormden, kwam achter hen het dak van de grot met donderend geweld naar beneden.

Knipperend tegen het felle licht, holden de twee mannen de kloof uit en pas toen ze zich ver in het open veld bevonden, staakten ze hun ren.

„De rotsen. . ." hijgde Alec. Hij liet zich op de grond vallen en keek vol ontzetting naar het gesteente, waarboven een enorme stofwolk omhoogsteeg.

Kim huiverde. „Het is vreselijk," zei hij.

Nu pas zag hij het bloed op Miltons hemd. „Je bent geraakt!" zei hij. „Hij heeft je te pakken gehad."

Alec glimlachte. „Een schampschot," zei hij. „Ik heb meer geluk gehad dan hij. Kom mee, Kim, dan gaan we eens kijken wat er voor ons overschiet."

Ze gingen naar de zakken, die bij de ingang van de kloof stonden. Kim tilde er een op en zette hem haastig weer neer. Toen liet hij zich op zijn knieën vallen en maakte haastig het koord los.

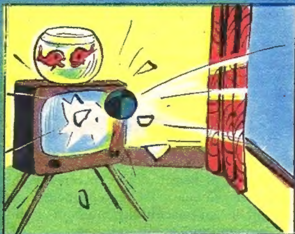
„Hier," zei hij, „hier, kijk!" Hij nam een handvol goudstukken uit de zak en liet ze er als een glanzende stroom weer inglijden.

„Ponden. Gouden ponden! We zijn rijk, Alec Milton, al zouden er stenen in die andere twee zitten."

„En dat geloof je zelf niet," zei Milton grinnikend.

Kim bond de zak dicht en stond op. „Kom," zei hij, „ik denk dat ik de paarden maar eens ga halen. Ik hoop maar voor de lui in Londen dat ze gauw een paar rotskangoeroes zullen krijgen, maar één ding weet ik wel: de man, die ze gaat vangen, heet geen Dennis!"

DICKIE DAPPER

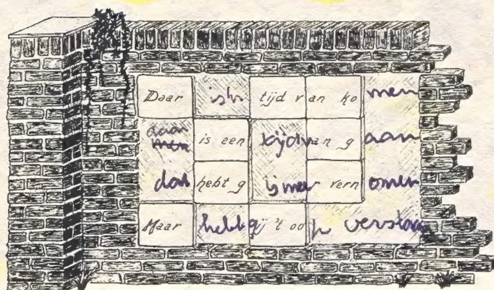

Puzzelen om prijzen

13

In deze ruim honderd jaar oude tuinmuur zijn grote witte stenen gemetseld, waarin letters zijn gebeiteld. Helaas zijn er in de loop van de tijd een aantal stenen uitgevallen. Toen alle stenen nog op hun plaats zaten, vormden de letters samen een gedichtje van een Nederlandse dichter, die in die tijd leefde. Gelukkig zijn de stenen, die eruit gevallen zijn, nog bewaard gebleven en nu moet je proberen ze zó tussen de andere in het muurtje te voegen, dat het versje weer te voorschijn komt. Elke regel begint met een hoofdletter en eindigt met een of ander leesteken. Als het gelukt is, schrijf dan *het versje* op een briefkaart.

We wensen jullie veel succes bij deze opgave. Doe je best, het is de moeite waard! Ook deze keer zijn er weer vijftig mooie prijzen: rolschaatsen, tafeltennisspellen, vierkleurenpotloden en boeken. De oplossingen moeten uiterlijk maandag 9 oktober aanstaande in ons bezit zijn; lezers in het buitenland hebben tijd tot maandag 23 oktober. Het adres is:

Sjors van de Rebellenclub,
Nassaulaan 51, Haarlem.

En mogen we het nog eens één keer zeggen: stuur je oplossing *niet* per brief, maar *alleen per briefkaart!*

PUZZEL

Een musje met een wormpje in haar bek wilde vlug terug naar haar nestje, want haar kindertjes hadden honger en wachtten vol ongeduld op haar terugkomst.

Willen jullie de weg met rood potlood kleuren welke het vogeltje moet vliegen om bij haar nestje terug te komen?

Wie kan dit lezen?

De drukker had weer eens moeilijkheden met zijn voorraad letters, want hij miste een bepaalde klinker; hij had deze juist nodig voor een rijmpje, dat zelfs geen enkele andere klinker bevatte. Toen drukte hij het rijmpje maar zó:

D/hnnn/rnnn/hn/n/wr;/
n/vtt/hn/zgt/wl/tw/kr:/
,,Zg,/gf/ns/snl/n/btj/mr."/

Voor de duidelijkheid zette hij een streepje tussen de woorden.

Nu komt nog het verhaaltje, dat bij het rijmpje hoort.

Kleine Jan mocht de kippen voeren. Zijn moeder gaf hem een bakje maïs en zei: ,,Strooi overal maar wat, zodat alle kippen hun portie krijgen." Jan, die nog maar héél klein was, nam toen steeds één maïskorreltje uit de bak en gooide dat in het hok. Zo liep hij de hele ren langs en alle kippen liepen achter het gaas met hem mee. Ze verdrongen elkaar en kakelden luid om te protesteren.

Nu weet je vast wel, hoe het rijmpje moet luiden en dus welke klinker ontbreekt.

Oplossing raadsel van nr. 37

MAAS - AAS - AS

RIJMRAADSEL

'k Wou dat het altijd zomer . . . .
Met zon en blauwe lucht en 't . . . .
Vol bloemen, groot en . . . . . .
Met vogels, zingend blij hun . . . .
Met kikkers, kwakend tussen 't . . .
Wat zou dat heerlijk . . . .
Met vlinders en bijen en bloeiende . . . . .
Er moest geen eind aan de zomer . . . . .

Jullie moeten maar eens proberen of je ook een beetje kunt ,,dichten". Aan dit versje ontbreken namelijk alle rijmwoorden en als je die kunt vinden, heb je een aardige oefening gehad en moet je zelf ook eens een versje trachten te maken. Om het iets gemakkelijker te maken is voor elke letter van de ontbrekende woorden een puntje gezet.

RAADSEL

Het lijkt of ik een deel van een dier ben
En wel van een verscheurend beest,
Maar 'k ben onschuldig, mooi en sierlijk;
In tuinen vind je mij het meest.

COCO de CLOWN

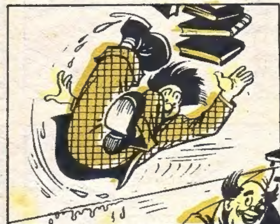

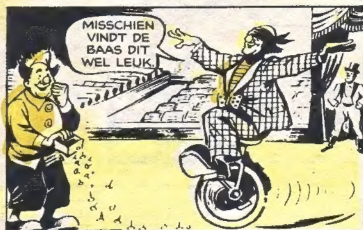

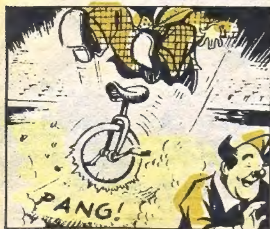

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.